

Sygn. akt: III AUa 528/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSO del. Beata Michalska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt: V U 1307/12,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn.akt III AUa 528/13

UZASADNIENIE

W dniu 18 czerwca 2012r. J. G. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z 18 maja 2012 r. odmawiającej mu prawa do emerytury w obniżonym wieku. Odwołujący domagał się przyznania mu emerytury i zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach dodatkowo zatrudnienia : od 18 września 1973r. do 30 września 1977r. we (...) Przedsiębiorstwie (...), (...) oraz od 14 września 1978r. do 31 grudnia 1981r. w Przedsiębiorstwie (...) w O. .

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosił, że odwołujący na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił 11 lat, 4 miesiące i 20 dni okresów pracy w szczególnych warunkach oraz pozostaje w zatrudnieniu.

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z 24 stycznia 2013r., wydanym w sprawie VU 1307/12, oddalił odwołanie .

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

J. G., ur. (...), wystąpił 2 maja 2012r. do ZUS z wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury w obniżonym wieku. Jak ustalił Sąd Okręgowy, w okresie od 18 września 1973r. do 30 września 1977r. wnioskodawca był

zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy we (...) Przedsiębiorstwie (...), (...) we W. na stanowisku monterów urządzeń chłodniczych. Zajmowane stanowisko wynika z dokumentów - świadectwa pracy i wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej. W ocenie Sądu I instancji, wnioskodawca wykonywał prace pomocnicze przy montowaniu konstrukcji budynków i urządzeń na budowach prowadzonych przez przedsiębiorstwo. W oparciu o zeznania świadków: E. S. i M. M. ustalił, że prace pomocnicze polegały na przynoszeniu na miejsce montażu poszczególnych elementów konstrukcji, ewentualnie na przycinaniu elementów na odpowiednią długość. Specjalistycznym montażem tych elementów na wysokości zajmowała się osobna brygada składająca się z pracowników oddelegowanych z W.. Odwołujący był pracownikiem rekrutującym się z osób mieszkających w O. i okolicy. Sąd Okręgowy ustalił, że tylko praca specjalistycznej brygady montującej elementy konstrukcji na wysokości spełniała warunki wymienione w wykazie A, dział V, punkt 5, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.). Odmiennie oceniono pracę wykonywaną przez odwołującego. Praca ta wykonywana była zasadniczo z poziomu gruntu i polegała na dostarczaniu elementów konstrukcji na miejsce montażu, przytrzymywaniu ich, czasami przycinaniu elementów na wymaganą długość. Nie były to prace na wysokości wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd I instancji zauważył, że odwołujący reprezentowany przez adwokata nie wskazał na jakikolwiek dokument potwierdzający posiadanie uprawnień do prac na wysokości. Brak też w sprawie akt osobowych bądź odpowiedniego dokumentu z tych akt. Natomiast w świadectwie pracy pracodawca potwierdził wykonywanie przez odwołującego pracy w charakterze monterów urządzeń chłodniczych. Urządzenia takie nie były montowane na wysokości. Odwołujący przy takich pracach nie wykonywał też wyłącznie prac spawalniczych. Wnioskodawca wykonywał głównie prace ślusarskie. W ocenie Sądu Okręgowego, nie było przesłanek do zaliczenia spornego okresu do pracy w warunkach szczególnych, gdyż faktyczny zakres prac wykonywanych przez wnioskodawcę w przedsiębiorstwie (...) dotyczył prac ślusarsko – pomocniczych. W tym zakresie Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadków: R. M. oraz J. M., jako sprzecznym z zeznaniami wcześniej wskazanych świadków. W ocenie Sądu Okręgowego zakwestionowane zeznania są wyrazem subiektywnego przekonania świadków o wykonywaniu przez powoda pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy uznał natomiast za udowodniony okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach od 14 września 1978r. do 31 grudnia 1981r. w Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku monterów konstrukcji stalowych. Ustalenia poczynił na podstawie dokumentu – świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze z 5 marca 1999r. wystawionego przez pracodawcę.

W uzasadnieniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sąd I instancji powołał art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., nr 153, poz.1227 z późn. zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy. Osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat. Nadto zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu I instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący nie legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy uznał za niesporne okoliczności, że odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 31 lat 8 miesięcy i 27 dni oraz uznany przez ZUS okres pracy w warunkach szczególnych wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 r. 11 lat, 4 miesiące i 20 dni. Zaliczając dodatkowo

do pracy w warunkach szczególnych okres od 14 września 1978r. do 31 grudnia 1981r., Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca wykazał 14 lat, 8 miesięcy i 7 dni pracy w szczególnych warunkach. Tym samym nie spełnił jednej z koniecznych przesłanek do nabycia prawa do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS .

W rezultacie Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie od decyzji odmawiającej prawa do emerytury, uznając je za bezzasadne .

W ustawowym terminie wyrok w całości zaskarżył wnioskodawca J. G.. Apelujący zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia odnośnie niezaliczenia w jakimkolwiek zakresie zatrudnienia we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W. do okresu pracy w warunkach szczególnych. Apelujący nie kwestionował, iż z uwagi na likwidację przedsiębiorstwa, nie był w stanie przedłożyć dokumentów potwierdzających jego zatrudnienie w warunkach szczególnych. Zarzucił natomiast, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił, iż pracował tylko na poziomie zero, przygotowując elementy do konstrukcji spawanych przez inne osoby na wysokości. Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynika bowiem , że pracował przy spawaniu elementów konstrukcji wznoszonych przez przedsiębiorstwo. Apelujący zauważa przy tym, że nie mogą to być zeznania bardzo precyzyjne, bowiem składane są przez osoby już ponad sześćdziesięcioletnie i odnoszą się do zdarzeń, które miały miejsce ponad trzydzieści lat temu. Świadcowie ci jednak potwierdzili, że pracował także na wysokości. Był do tego przygotowany, bowiem, jak podał w piśmie z 27 września 2012r., przeszedł w latach 1973/1974 konieczne badania w Instytucie (...) we W.. Nie ma potwierdzenia tej okoliczności, ponieważ wszelkie dokumenty z tym związane znajdowały się w aktach osobowych. Sąd Okręgowy pominął przy tej ocenie zatrudnienie w (...) w O. oraz (...) w P. w okresie poprzedzającym zatrudnienie w (...), co dodatkowo potwierdza, że apelujący posiada wymagane kwalifikacje do pracy na wysokości. W konkluzji apelujący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył , co następuje:

Apelacja wnioskodawcy J. G. zasługiwała na uwzględnienie, skutkując w rezultacie koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z powodu nierozpoznania istoty sporu.

W pierwszej kolejności należy podkreślić ,że przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy było odwołanie od decyzji organu rentowego odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury. Tym samym istotą sprawy było ustalenie, czy J. G. spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art.184 ust.1 i 2 w związku z art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy , ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust.2 w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013r., nadanym przez art. 1 pkt 20 ustawy z 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2012, poz. 637). Ponadto zgodnie z §4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm.) , pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach,

wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym wg § 2 ust.1, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust.1 rozporządzenia).

Organ rentowy ustalił w zaskarżonej decyzji ogólny staż na 31 lat, 8 miesięcy i 21 dni. Jako okresy pracy szczególnych warunkach uwzględniono zatrudnienie wnioskodawcy: od 16 lipca 1969r. do 27 lipca 1973r. w (...) w O. W.. na stanowisku kowala i od 25 stycznia 1982r. do 31 maja 1989r. w (...) spółce z o.o. w P. na stanowisku montera budowy wież i urządzeń wiertniczych, co dało w sumie 11 lat, 4 miesiące i 20 dni. Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność dwóch dodatkowych okresów zatrudnienia wskazanych w odwołaniu: od 18 września 1973r. do 30 września 1977r. we (...) Przedsiębiorstwie (...), (...) (4 lata, 13 dni) oraz od 14 września 1978r. do 31 grudnia 1981r. w Przedsiębiorstwie (...) w O. (3 lata, 3 miesiące i 11 dni). W ocenie Sądu Okręgowego drugi z ww. okresów zatrudnienia na stanowisku montera konstrukcji stalowych został przez wnioskodawcę udowodniony na podstawie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze z 5 maca 1999r. wystawionego przez pracodawcę. W rezultacie Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca udowodnił 14 lat, 8 miesięcy i 7 dni okresów pracy w szczególnych warunkach i powołując się na to ustalenie, odmówił mu prawa do emerytury w obniżonym wieku. Na datę wyrokowania fakt pozostawiania przez wnioskodawcę w stosunku pracy, w związku ze zmianą od 1 stycznia 2013r. treści art.184 ust.2 cyt. ustawy, nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego bezzasadne są zarzuty apelującego dotyczące dokonania przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń faktycznych co do charakteru wykonywanej pracy w okresie od 18 września 1973r. do 30 września 1977r. we (...) Przedsiębiorstwie (...), (...) we W. na stanowisku montera urządzeń chłodniczych. Wbrew stanowisku apelującego, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że zgromadzone w sprawie dowody nie uzasadniają ustalenia, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku wskazanym w wykazie A, stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia. Sąd Okręgowy właściwie ustalił i należy w całości te ustalenia podzielić, że zgromadzone dowody z dokumentów – świadectwo pracy i wpis w legitymacji ubezpieczeniowej nie pozwalają na przyjęcie, że wnioskodawca pracował na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości. Z dokumentów tych wynika stanowisko montera urządzeń chłodniczych i jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, urządzenia te nie były montowane na wysokości. Prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Dlatego, w tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Dodatkowo w niniejszej sprawie, jak przyznaje sam apelujący, również zeznania świadków nie pozwalają poczynić wiarygodnych ustaleń co do charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie. Słusznie podkreślił Sąd I instancji, iż sprzeczności w tych zeznaniach nie dają podstaw do poczynienia ustaleń, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał tylko obowiązki na stanowisku wskazanym wykazie A. Jak wynika z zeznań przesłuchanych świadków, obok prac na wysokości wnioskodawca wykonywał także szereg innych prac nie objętych wykazem prac w szczególnych warunkach. E. S. i M. M. zgodnie zeznali (k.15-16 akt), że wnioskodawca był zatrudniony przy pracach ślusarskich wykonywanych od poziomu zero oraz przy montażu na wysokości. Co do zasady wykonywał prace pomocnicze przy montażu. Również pozostali świadkowie: R. M. i J. M., którym Sąd Okręgowy odmówił wiary, nie potwierdzili zasadniczej okoliczności, aby wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Wg R. M. wnioskodawca około 80% czasu pracował na wysokości, podobnie zeznał J. M., że prace na poziomie gruntu zajmowały średnio 1-2 godziny dziennie. Mając na uwadze treść zeznań wszystkich świadków przesłuchanych w sprawie oraz brak wymaganych dokumentów, Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że sporny okres zatrudnienia we (...) Przedsiębiorstwie (...), (...) (4 lata, 13 dni) nie może być zaliczony do okresu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ zgromadzone dowody nie potwierdzają, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace przy montażu konstrukcji

metalowych na wysokości , wskazane w wykazie A, dziale V, punkt 5, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. ani inne prace wymienione we wskazanym wykazie A.

Należy jednak podkreślić, że Sąd I instancji ograniczając się do oceny zgromadzonych dowodów tylko co do dwóch okresów zatrudnienia wnioskodawcy, ostatecznie nie rozstrzygnął istoty sporu , którą w niniejszej sprawie było prawo do emerytury w obniżonym wieku. Przez "nierozpoznanie istoty sprawy" należy przede wszystkim rozumieć niezbadanie podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 28 maja 2013r., w sprawie V CZ 15/13, oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Nierozpoznanie istoty sprawy może również przejawiać się w niewyjaśnieniu i pozostawieniu poza oceną okoliczności faktycznych stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego, będącej podstawą roszczenia (np. orzeczenie Sądu Najwyższego z 11 marca 1998 r., III CKN 411/97, niepubl. , wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 maja 2013r., I ACa 1264/12).

W niniejszej sprawie odwołujący domagał się przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku z uwzględnieniem okresów pracy w szczególnych warunkach. Na wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach Sąd I instancji uznał za udowodnione 14 lat , 8 miesięcy i 7 dni . Jednocześnie uchylił się od oceny pozostałych okresów zatrudnienia wynikających z dokumentów złożonych przez wnioskodawcę w postępowaniu przed organem rentowym, mimo że ich ewentualne uwzględnienie miałyby decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia prawa do emerytury. Jak wynika ze świadectwa pracy z 31 sierpnia 1993r., załączonego do akt ZUS, w okresie od 17 kwietnia 1989r. do 31 sierpnia 1993r. J. G. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) spółce z o.o. w O. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza. Na takim samym stanowisku był następnie zatrudniony od 1 lipca 1994r. w zakładzie (...) D. Z. w O. (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu- akta ZUS). Przy czym prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo-wodorowym są wymienione w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 12, stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia. W tej sytuacji w celu dokonania prawidłowych ustaleń odnośnie spełnienia przez apelującego przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku należało również zbadać ww. okresy, wynikające z załączonych przez stronę dokumentów. Przy czym powołane dowody – świadectwo pracy i druk RP-7 nie dają podstaw do poczynienia wiążących ustaleń co do tego ,czy wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A. Konieczne jest przeprowadzenie w tym zakresie postępowania dowodowego. Uchylenie wyroku na podstawie art.386 §4 k.p.c. ma charakter fakultatywny, ale w doktrynie i orzecznictwie słusznie zwraca się uwagę na związane z taką sytuacją ryzyko pozbawienia strony jednej instancji merytorycznej (zob. wyrok SN z dnia 13 listopada 2002 r., I CKN 1149/00, LEX nr 75293). W celu ustalenia w sposób niebudzący wątpliwości charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w okresie od 17 kwietnia 1989r. do 31 sierpnia 1993r. w Przedsiębiorstwie (...) spółce z o.o. w O. lub od 1 lipca 1994r. w zakładzie (...) D. Z. w O. należy przeprowadzić cały szereg czynności dowodowych. Ze złożonego świadectwa pracy wynika, że pracodawca Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. w O. uległ likwidacji. Konieczne jest w pierwszej kolejności ustalenie miejsca przechowywania akt osobowych z ww. zakładów, załączenie tych akt, ewentualnie dopuszczenie dowodów z zeznań świadków na okoliczność szczególnych warunków pracy, czasu wykonywania obowiązków spawacza, stałości i charakteru tej pracy. Konieczność przeprowadzenia całości postępowania dowodowego w celu ustalenia zasadniczych dla sprawy okoliczności, będących istotą sporu, na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym w rezultacie pozbawiłoby strony możliwości kontroli instancyjnej .

Z tych wszystkich względów koniecznym stało się uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, o czym orzeczono na podstawie art.386§4 k.p.c. i art.108§2 k.p.c.